

ת"ד 12541/08 - מדינת ישראל נגד איציק צרנר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 12541-08-16 מדינת ישראל נ' צרנר
לפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוז מרכז קלין
המאשימה
נגד
איציק צרנר
ע"י ב"כ עוז אילון אורון
הנאשם

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של סטייה מקו נסיעה ונחיגה בחוסר זהירות הגורמת חבלה של ממש. על פי האמור בכתב האישום נהג הנאשם ברוחב הרא"ה ר"ג מדרום לצפון.אותה עת רכב המעורב על אופניו מאחורי הנאשם ובכוון נסיעתו. בהגיעו סמוך לבית 195 סטה הנאשם שמאלה מכיוון נסיעתו, חסם את דרכו של המעורב וכלי הרכב התנגשו. כתוצאה מההתאונת נחבל המעורב חבילות של ממש (שבר בטיביה פלטו בדרך שמאל ושבר תלישה). כל הרכב ניזוקו.

הנאשם כפר באחריותו לתאונה.

2. במסגרת פרשנת הטעינה העידו בוחן התנוועה (כתוארו אז) רוני מרחבוי, המעורב ומיר מיכאל מרום שנסע אותה עת מאחורי רכב הנאשם. הנאשם העיד בפרשנת ההגנה.

ע"ת 1, מיכאל מרום, נסע מאחורי רכב הנאשם. העד הבוחן באופניו המעורב עוקף את רכבו בנתיב הנסעה הנגדי ומנסה לעקוף את רכב הנאשם. רכב הנאשם החל אותה עת לסתות שמאלה מנתיב נסיעתו לכיוון מפרץ חניה בקצתו השמאלי של הנתיב השמאלי. בעקבות זאת התנגש האופניו ברכב הנאשם. העד ציין כי להערכתו הנאשם ביצע את הפניה או הסטייה במהירות 30-20 קמ"ש. הוא לא ידע לומר אם הנאשםאותה עת לפניו ביצוע הפניה או הסטייה. בעדותו ציין כי להערכתו הנאשם לא עצר את רכבו אלא האט את מהירותו נסיעתו. בחקירה נגדית ציין כי הוא אינו יכול להשיב אם הנאשם היה סטטי עובר לסטייה שמאלה. ביחס למחריות רכיבת המעורב ציין העד כי זו הייתה גבולה ממהירות

נסיעתו ונסיעת הנאשם עד עדין מציה "בגובל הסביר" [ע' 5 ש' 22-21].

ע"ת 2, המעורב, ציין כי עקף טור של כלי רכב (3-2 כלי רכב) במהירות 30-20 קמ"ש תוך שהוא נמצא בנתיב הנסעה המקורי של הנאשם וינו עבר את קו הפרדה. לטענותו, לאחר שעקף את רכב הנאשם קיבל מכח בכוח האחורי של אופניו וזו העיפה אותו למסלול הנסעה הנגדי. בחקירה נגדית נשאל העד מדוע ציין בהודעתו במשטרה כי עקף את טור כלי הרכב מצד שמאל אך לא התיחס לשאלת היכן הייתה העיפה ביחס לקו הפרדה. העד לא ידע להשיב לשאלת זו. בהתייחס לעניין זה בעדותו אמר העד כי **"איפה שעקבתי היה מקוווקו"** [ע' 9 ש' 1]. הנאשם, ציין העד, **"לא אותת, לא הפנה גלגל"** עבר לתאונה [ע' 8 ש' 26].

ע"ת 3 הבוחן ציין כי קיבל את התקיק לטיפול כ"תיק הצמדה" ומכאן שחקר את התאונה לאחר חלוף זמן מה. העד יצא לזרת התאונה, צילם את המקום ואת הצבעת הנאשם על נקודת האימפקט ברכבו. הוא ערך סקיצה וביצע עם הנאשם בדיקת שדה ראייה ממראה שמאלית חייזנית. מן הבדיקה עלה לנายน היה שדה ראייה פתוח לאחור. העד ציין כי לא בדק את אופנו המעורב אולם טען כי אין מדובר במחדל חקירה. העד נשאל בנוגע לעמדתו לדין של המעורב בגין אופן רכיבתו. הוא ציין כי אין ראייה לכך שהמעורב עקף תוך חציית קו הפרדה לבן. לשאלת אם המעורב فعل שלא כדי בכך שניסה לעקוף את רכב הנאשם משמאלו ולא מימינו, כאמור בתקנה 47 (ב) לתקנות התעבורה השיב העד כי בנסיבות המקרא היה עיטה העיפה צריכה להתבצע משמאלו לרכב הנאשם.

ה הנאשם העיד כי נסע על רחוב הרاء"ה עד שהבחן בקצתה השמאלי של הנתיב הנגדי. לדבריו עצר את רכבו בהטייה קלה שמאלה, אותן והמתין לרכיבים המגיעים מכיוון הנסעה הנגדי יחלפו על מנת לסתות שמאלה. בעודו סטטי חש לדבריו **"מיشهו משתפשי לי על הטמפון"** (ע' 15 ש' 19) מצד שמאל (ע' 16 ש' 9). אז הבחן הנאשם במערב הרוכב עוד כ-11-10 מ' לאחר האימפקט ונופל. הנאשם הסביר כי לא התבונן במראות שכן בעת האימפקט טרם החל במבצע הפניה.

3. הסגנור מבקש בסיכון לזכות הנאשם מן הטעמים הבאים: **ראשית**, עד התקינה מר מרים נשאל מי, להבנתו, אחראי לתאונה והשיב כי המעורב הוא שלא היה זuir דו. **שנית**, העמדת הנאשם לדין בעודו המעורב, שחתא אף, פטור ללא כלום מעמידה לנายน טענת "הגנה מן הצדך" שבכוונה להביא לזכויו בדין או לפחות הפחות להקללה בעונשו. הטענה בדבר נהיגה שלא כדי או נהיגה לא זהירה של המעורב מבוססת על הטענות הבאות: (א) המעורב ציין כי עקף את טור כלי הרכב משמאלו אך לא ציין במשטרה, כפי שצין בבית המשפט, כי עקף בתוך נתיב הנסעה. מכאן יש להסיק, לשיטת הסגנור, כי המעורב עקף תוך חציית קו הפרדה רצוף. (ב) עדות הנายน - אין עדות אחרת לסתור - עלולה כי אותן עובר לסתיה שמאלה ומכאן שעל פי תקנה 47 (ב)(1) לתקנות התעבורה היה מותר למעורב לעקוף את רכב הנאשם רק מימין ולא משמאלו כפי שניסה. **שלישית**, כאשר נהג מצוי בעיצומה של פניה

שמאלת ורכבו מצוי בנתיב הנסעה הנגדי אין הוא חייב לצפות כי "נוג משטולל" ינסה לעקוף אותו משמאל תוך הפרת כללי הנהיגה הזהירה.

דין והכרעה

.4. ראשית אקבע ממצאי עובדה בנוגע לאופן קרות התאונה. לאחר מכן אדרש לטענת ההגנה לפיה לאור אופן נהיגת המעוורב פטור הנאם מאחריות לתאונה או לכל הפחות עומדת לו טענת "הגנה מן הצד" המבוססת על כך שהנאם הוועד לדין בעוד המעוורב, שחתא אף הוא לשיטת ההגנה, יצא פטור ללא כלום.

.5. בדין ההוכחות הוצגו לבימ"ש זה שלוש גרסאות עובדיות שונות בנוגע למהלך התאונה. **הראשונה**, גרסת הנאשם. על פי גרסה זו היה הנאשם סטטי בעת האימפקט, כאשר רכבו מוטה קלות שמאלת. **גרסה שנייה**, גרסת המעוורב. על פי גרסה זו אירעה התאונה לאחר שחלף על פני רכבו הנאשם שפגע בו באחורי אופנוו והדף אותו. **גרסה שלישיית**, גרסתו של העד מר מרום. עד זה ציין כי התאונה אירעה בעת המעוורב עקף את רכבו וניסה לעקוף ממשאל את רכבו הנאשם שבאותה עת סטה שמאלת מקו נסיעתו. כתוצאה לכך נגרמה התאונה. מבין גרסאות אלה אני מוצא להעדייף ללא היסוס את גרסתו של העד מר מרום וזאת ממשני טעמים. **ראשית**, בשונה מעדויות הנאשם והמעורב שניסו, איש איש בדרכו, לגמד את אחוריותם לתאונה, העד מר מרום הוא עד ניטרלי שאין לו כל עניין בתוצאות ההליך. עדותם של מר מרום והותירה בי רושם של מי שניסה כמיטב יכולתו לציר תמונה אובייקטיבית מדויקת ומאוזנת של נסיבות המקלה. העד השיב ביישר בדברים שראה. על דברים שלא ראה השיב שלא ראה. גרסתו לא נסתרה. **שנית**, גרסתו של הנאשם אינה מצטינית בעקבות ומטעם זה בחרתי לא לאמזה. במה דברים אמרו? הנאשם העיד בבית המשפט כי התאונה אירעה בעת שהיא סטטי. לדבריו **"חיכיתי" שיעברו מספר רכבים 4-5 בהתאם לרשותו משוחה משתפץ לי על הטמון, משכתי אamberks..** האוטו היה **קצת בהילוך אז הוא קפץ לי** (ע' 15 ש' 19) ובהמשך ציין הנאשם: **"ש. אתה טוען שהיית בעצרה מוחלטת לפני הפניה? ת. נכון"** (ע' 15 ש' 28-29). יצא כי על פי גרסת הנאשם הוא היה בעצרה מוחלטת ועוד בטרם היה סיפק בידו לפנות או לסתות שמאלת כאשר חש ב"שפוף" ברכבו. לאחר התאונה עצר הנאשם את רכבו ויצא לסייע למעורב שנחבל. גרסה זו אינה מתישבת עם גרסת הנאשם במשטרה, שם ציין הנאשם: **"ש.ת. אני היית בעצרה לפני שפניתי שמאלת לפני קרות התאונה בערך 30 שניות בעצרה מוחלטת"** [ת/4 ש' 31-33]. מדברים אלה ניתן להסיק שנים אלה: **ראשית**, בנגדו למה שמשמעותו מגרסת הנאשם בבית המשפט, הנאשם אכן פנה שמאלת לאחר שהוא בעצרה. **שנית**, הפניה או הסטייה שמאלת הייתה **לפני** קרות התאונה. גרסה זו توאמת בעירקה לגרסת עד התביעה מר מרום ומחזקת אותה. אני סבור שיש להעדייף את גרסת הנאשם במשטרה על פני זו שמסר בבית המשפט מן הטעם שהగrsa שנמסרה במשטרה ניתנה בעת שזכרוונו של הנאשם מן האירוע היה טרי יותר.

הנאם הסביר בעדותו בבית המשפט כי לא התבונן בمرאה ברכבו שכן היה סטטי. גם בחקירותו במשטרה אישר הנאשם כי לא התבונן במראה ברכבו [**"אני לא הבנתי במראה השמאלית לפני**

שקרת התאונה ולא ראיתי את הקטנווע ... עד ההתגשות" ת/4 ש' 52-53. דברים אלה כהם נאמרים בחקירה המשטרתית באותה נשימה יחד עם דברי הנאשם כי אכן פנה שמאליה וכי הפניה הייתה לפניו קרות התאונה מלמדים הנאשם לא קיים את חובתו על פי תקנה 41 לתקנות התעבורה להבטיח כי סטייתו מקו הנסיעה תיעשה בביטחון, מבלי לסכן אדם או רכוש.

לסיכום: על פי ממצאי העובדה שמצאתו לקבוע סטה הנאשם שמאליה מקו נסיעתו בלי שטרח לה התבונן תחילת במראות רכבו. אין חולק כי מניסוי שדה הראה שנערך היה לנԱשם היה שדה ראייה לא מופרע בעבר האופנווע. מחובתו של הנאשם לסתות בביטחון מבלי לסכן אדם או רכוש נגזרת חובתו של הנאשם לה התבונן במראות טרם ביצוע הסטייה על מנת לוודא כי הסטייה אינה מסכנת איש. אילו היה הנאשם מקיים חובה זו היה יכול להבחן מבעוד מועד ברוכב האופנווע וכך מונע את התאונה.

6 הסגור טוען כי עקב אופן נהיגת המעוורב יש לזכות את הנאשם מכל אשמה או לכל הפחות להקל בעונשו עקב קיומה של טענת "הגנה מן הצדק". טענה זו מבוססת על אי הצדק שנגרם עקב כך שהנאשם נותן את הדין על מעשיו אך המעוורב, שחתא גם הוא לשיטת הגנה, יצא פטור ללא כלום. אני סבור שהוצעו ראיות שהניבו תשתיית להעמדת המעוורב לדין בכך שקיים קושי לקבל את הטענה שהעליה הנאשם בעניין אפליטיוו של הנאשם ביחס למעוורב. זאת ועוד, גם לא הוכח כי המעוורב היה "הגה משתוללי" כפי שטען הסגור. עם זאת, אני סבור כי המעוורב היה יכול להיות זהיר יותר בביצוע העקיפה, להיות ערני לעובדה שרכב הנאשם עצר או האט מאד לפני סטייה שמאליה ולנקוט בზירות המתחייבת. נזכיר כי היג העוקף חייב לעשות כן באופן המאפשר לו לעקוף ולהמשיך בנסיעה "בטיחות ללא הפרעה ולא סיכון לנסיעתו של רכב אחר, ולא הפרעה אחרת לתנועה מכל כיוון שהוא.". אדגיש עמו זאת כי התרשלות המעוורב אינה ברף הגובה ובוודאי שאין בה כדי לנתק את הקשר הסיבתי בין התנהלות הנאשם לתוכאה.

נפתח בהצגת הראיות לביסוס טענה כי היה מקום להעמיד את המעוורב לדין בין אופן נהיגתו. אין בחומר הראיות שהוצע בסיס לקבוע כי המעוורב עקוף - או החל בעקיפה - תוך חציית קו הפרדה רצוף. 7 מראה כי הכבש בו אוירה התאונה מחולק לשני נתיבים. תחילת באמצעות קו הפרדה רצוף ולאחר מכן באמצעות קו קטעים. עד התביעה מר מרום צין כי המעוורב עקוף ממשאל לקו הפרדה רצוף ולא נשאל אם העקיפה הייתה תוך חציית קו הפרדה רצוף. המעוורב העיד כי עקוף את טור כלי הרכב בהיותו בנתיב הנסעה הימני מצפון לדרום. לגרסתו "לא עברתי את פס הפרדה בתוך המסלול". המעוורב אישר (במסתמע) כי לא הזכיר בהודעה במשטרתא אם עקוף תוך חציית קו הפרדה רצוף או מקווקו אולם או זכרת עובדה זו בחקירה המשטרתית אין פירושה כי הנאשם אכן עקוף תוך חציית קו הפרדה רצוף. הנאשם צין כי לא הבין במעטב עד לאימפקט (ע' 16 ש' 11) כך שלא יכולה להיות לו גרסה בונגע לאופן ביצוע העקיפה. אשר ל מהירות נסיעת המעוורב. העד מר מרום העיד - ועדותם מקובלות עלי - כי מהירותו של המעוורב הייתה "גבولات הסביר". המעוורב עצמו צין כי רכב ב מהירות נמוכה יחסית (20-30 קמ"ש).

לטענת הסגנו, בנסיבות בהן הנאשם אותת לפניו ביצוע הסטייה או הפניה שמאלה היה על המעורב לעקוף את הרכב הנאשם מימין ולא משמאלו. איןני מקבל טענה זו. תקנה 47 (א) לתקנות התעבורה קובעת כלל לפחות עקיפה אלא משמאלו לרכב הנעקלף. סעיף משנה (ב) לתקנה מחייב מן הכלל מצבים בהם "מותר לנוהג" לעקוף מימין לרכב הנאשם. ודוקן: "מותר" נאמר ולא "חובה". אחד המקרים הללו הוא כאשר "**נוהג הרכב האחר נמצא בנתיב לפניה שמאלה בלבד או מתכוון לפנות שמאלה ואוותה על כר**". העובדה שבטיסותאציות מסוימות מתייר הדין עקיפה מימין אין פירושה כי יש למוד מכוח היתר זה על איסור עקיפה משמאלו. מכיוון שמדובר בדין פלילי נדרש כי העקיפה משמאלו בטיסותאציות הנ"ל יהיה ברור וב uninנו אין צהה.

7. לאור כל האמור אני סבור כי המאשימה הוכיחה את אשמת הנאשם מידת ההוכחה הנדרשת בפליליים ולפיכך אני מוצא להרשיע את הנאשם במינו חס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 22.11.17, במעמד הצדדים